

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **A.V.**, bytem ..., proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem v Praze 5, Křížová 25 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 10.4.2017 proti rozhodnutí žalované ze dne 27.3.2017 č.j. ... o přeplatek na invalidním důchodu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 27.3.2017 č.j. ... a jemu předcházející rozhodnutí č.j. R-24.8.2016-428/... ze dne 24.8.2016 se **z r u š u j í** a věc se **v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 10.4.2017 předanou k poštovní přepravě dne 11.4.2017 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 27.3.2017 č.j. ..., kterým žalovaná zamítla jeho námitky a potvrdila rozhodnutí č.j. R-24.8.2016-428/... -114170 ze dne 24.8.2016, jímž mu byla uložena povinnost vrátit ČSSZ přeplatek na invalidním důchodu v částce 18.051 Kč za dobu od 15.10.2014 do 11.3.2016, kdy mu náležela výplata starobního důchodu přiznaného slovenským nositelem pojištění (*Sociálna poisťovňa – ústredie Bratislava*) a přitom byl mu byl ČSSZ vyplácen invalidní důchod pro třetí stupeň invalidity jak z českého tak i ze slovenského systému důchodového pojištění, a to do 8 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobce v žalobě vyjádřil nesouhlas s napadeným rozhodnutím, neboť dle něho z formulace odůvodnění je zřejmé, že při stanovení přeplatku ve výši 18.051,-Kč došlo zřejmě k nepřesnému matematickému výpočtu, resp. k logické chybě. Žalovaná dle něho vycházela z rozdílu mezi nově stanoveným dílčím invalidním důchodem náležejícím od

15.10.2014 pouze z českého důchodového pojištění a původně vypláceným invalidním důchodem včetně převzaté slovenské části důchodu (vyplácen do 11.3.2016). Rozdíl je pak v odůvodnění vypočten na částku 87.239,-Kč a je zcela v rozporu s logikou označen jako „celkový rozdíl ve prospěch účastníka“, přestože částka vyjadřuje přeplatek na invalidním důchodu, tedy částku, která je „v neprospěch účastníka“. Od této částky byla následně odečtena částka 2.558,17 EUR (přepočtená na 68.776,40 Kč), kterou zaslal slovenský nositel pojištění a která představovala jeho doplatek starobního důchodu. Po zohlednění blíže neodůvodněného kurzového rozdílu byla vypočtena částka přeplatku ($87.239 - 68.776,40 - 411,86 = 18.050,74$). Logická chyba spočívá v tom, že výpočet vůbec nezohledňuje tu skutečnost, že mu v období od 15.10.2014 kromě českého invalidního důchodu náležel ještě slovenský starobní důchod. Na jeho nárok na výplatu slovenského starobního důchodu mu byly započteny částky zasílané žalované slovenským nositelem pojištění původně z titulu přiznané slovenské části invalidního důchodu. Vzhledem k uvedenému zápočtu mu proto také byl slovenským nositelem pojištění následně poukázán pouze doplatek starobního důchodu za období od 15.10.2014 do 31.12.2015 ve výši 2.558,17 EUR, nikoli tedy celý starobní důchod.

Dále uvedl, že v roce 2014 bylo žalované zasláno za říjen 138,40 EUR, za listopad 252,40 EUR, za prosinec 252,40 EUR a v roce 2015 bylo zasláno každý měsíc 256,- EUR, celkem za období od 15.10.2014 do 31.12.2015 žalovaná obdržela od slovenského nositele pojištění částku 3.715,20 EUR (tj. při kurzu 26,50 Kč/l EUR zaokrouhleně 98.453,- Kč). Tyto částky mu tedy náležely z titulu přiznaného starobního důchodu, a pokud žalovaná dochází k závěru, že mu nenáležely, resp. nijak nezohledňuje skutečnost, že je obdržela, dochází k výpočtu přeplatku ve výši 87.239,-Kč, pak nezákonně popírá jeho nároky. K přeplatku vypočtenému žalovanou ve výši 87.239,-Kč by došlo pouze, když by žalovaná slovenskému nositeli pojištění vrátila veškeré poukázané částky „slovenské části invalidního důchodu“ za období od 15.10.2014 do 31.12.2015 (tedy shora vypočtenou částku 3.715,20 EUR) a slovenský nositel pojištění by mu vyplatil starobní důchod v celém rozsahu, nikoli pouze jeho doplatek. Stejně tak by k přeplatku vypočtenému žalovanou ve výši 87.239,-Kč mohlo dojít v případě, že by mu žalovaná veškeré poukázané částky „slovenské části invalidního důchodu“ za období od 15.10.2014 do 31.12.2015 vyplatila, a to z titulu jeho nároku na starobní důchod přiznaný slovenským nositelem pojištění. Ani jedna z variant dle jemu dostupných informací nenastala. V návaznosti na uvedenou logickou chybu mu žalovaná částku 2.558,17 EUR vůbec nevyplatila a nesprávně ji započetla proti domnělému přeplatku ve výši 87.239,-Kč. Žalovaná mu tak nezákonně zadržuje doplatek slovenského starobního důchodu, který mu po právu náleží. Dle něho žalované nejen nemá vracet žádný přeplatek, ale naopak žalovaná mu má vyplatit doplatek starobního důchodu přiznaného slovenským nositelem pojištění ve výši 2.558,17 EUR.

Žalovaná dle něho by mu měla doplatit i rozdíly, k nimž dochází při porovnání částky původního invalidního důchodu zahrnujícího českou i slovenskou část invalidního důchodu a částky nově přiznaného invalidního důchodu (*pouze českého*) a částky, kterou žalovaná obdržela od slovenského nositele pojištění (*v roce 2015 mu ČSSZ vyplácela celkový invalidní důchod ve výši 12.113,- Kč; ze Slovenska přitom obdržela každý měsíc 256 EUR, přitom nově přiznaný český invalidní důchod činil v roce 2015 6.937,- Kč. Rozdíl ve výši 5.176,- Kč ($12.113 - 6.937 = 5.176$), je v nepoměru k částce 256 EUR - odpovídal by tomu kurz 20,22 Kč za 1 EUR.*) Pokud tedy žalovaná dochází k výpočtu přeplatku na invalidním důchodu ve výši 87.239,-Kč, tak navrhl proti tomuto přeplatku zápočet částky, kterou žalovaná obdržela od slovenského nositele pojištění za období od 15.10.2014 do 31.12.2015, a kterou měl obdržet z titulu svého nároku na výplatu přiznaného starobního důchodu. Za období od 15.10.2014 do 31.12.2015 tato částka činila celkem 3.715,20 EUR a při kurzu 26,50 by jeho nárok vůči žalované po provedení zápočtu činil 11.214,-Kč ($3.715,20 \text{ EUR} \times 26,50 \text{ Kč} =$

98.453,-Kč - 87.239,-Kč = 11.214,-Kč). Závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k novému rozhodnutí.

Součástí žaloby učinil žalobce i *žádost o ustanovení zástupce a o osvobození od soudních poplatků*. Zdejší soud pak pravomocným usnesením č.j. 16Ad 42/2017-54 ze dne 18.5.2017 žádost o osvobození od soudních poplatků odmítnul a návrh na ustanovení zástupce zamítnul.

Z odůvodnění zaslané kopie *napadeného rozhodnutí ze dne 27.3.2017* vyplývá, že žalobce v námitkách ze dne 2.10.2016 nesouhlasil s uložením povinnosti vrátit přeplatek, neboť dle něho nic nezavinil, když mu slovenský nositel pojištění přiznal starobní důchod zpětně od roku 2014, a dále nesouhlasil s výší přeplatku na invalidním důchodu, neboť není zřejmé, jak ČSSZ k této částce dospěla; současně se domáhal výplaty doplatku starobního důchodu, který slovenský nositel pojištění zaslal na účet ČSSZ. Také bylo uvedeno, že rozhodnutím ČSSZ ze dne 4.4.2001 byl s účinností od 25.7.2000 přiznán žalobci plný invalidní důchod podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb., o *důchodovém pojištění* (dále jen **zákon**) a ve smyslu Smlouvy o sociálním zabezpečení mezi ČR a SR č. 228/1993 Sb. (dále jen **Smlouva**), a to v dílčí výši 4.087 Kč měsíčně a rozhodnutím ze dne 18.12.2001 převzala ČSSZ v souladu s čl. 26 Smlouvy příslušnost k výplatě invalidního důchodu od slovenského nositele pojištění. S účinností od 1.1.2002 náležel žalobci plný invalidní důchod po přepočtu podle české právní úpravy ve výši 8.056 Kč měsíčně, který byl průběžně zvyšovaný podle českých právních předpisů a byl mu vyplácen až do 11.3.2016 a to ve výši 12.153 Kč měsíčně.

Na základě žádosti přiznal slovenský nositel pojištění rozhodnutím ze dne 6.11.2015 žalobci starobní důchod včetně jeho výplaty zpětně s účinností od 15.10.2014 a tímto datem mu zanikl nárok na výplatu invalidního důchodu od ČSSZ dle čl. 26 Smlouvy, proto mu snížila ČSSZ *rozhodnutím ze dne 22.2.2016* podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona s účinností od 12.3.2016 invalidní důchod pro třetí stupeň invalidity na částku 6.977 Kč měsíčně, tedy opět na dílčí výši. Současně provedla přepočet důchodu zpětně od jeho přiznání v roce 2000, a to z důvodu stanovení přeplatku, který vznikl na vypláceném invalidním důchodu od 15.10.2014, tedy od přiznání starobního důchodu slovenským nositelem pojištění, kdy zanikl nárok na slovenskou část invalidního důchodu.

Slovenský nositel pojištění provedl též přepočet slovenské části invalidního důchodu a porovnáním rozhodl, že starobní důchod je vyšší, proto byl přiznán od 15.10.2014 starobní důchod a bylo provedeno zúčtování, kdy doplatek rozdílu mezi slovenským invalidním důchodem a slovenským starobním důchodem ve výši 2.558,17 EUR byl poukázán správně na účet ČSSZ, neboť tato doposud vyplácela i slovenskou část invalidního důchodu.

Podle § 56 odst. 4 zákona provedla ČSSZ zúčtování mezi nově stanoveným dílčím invalidním důchodem náležejícím od 15.10.2014 pouze z českého důchodového pojištění a původně vypláceným invalidním důchodem včetně převzaté slovenské části důchodu až do 11.3.2016. Celkový rozdíl činil ve prospěch žalobce 87.239 Kč a po přepočtu částky 2.558,17 EUR na Kč, činila tato suma 68.776,40 Kč, rozdíl tedy činil 18.462,60 Kč. Po odečtu kurzového rozdílu ve výši 411,86 Kč činil rozdíl 18.050,74 Kč a po zaokrouhlení pak činí přeplatek na invalidním důchodu za dobu od 15.10.2014 do 11.3.2016 ve prospěch žalobce částku 18.051 Kč.

K požadavku žalobce na vyplacení doplatku starobního důchodu zaslaného slovenským nositelem pojištění ve výši 2.558,17 EUR konstatovala ČSSZ, že je tento bezpředmětný, neboť žalobce po celou dobu dostával výplatu celého invalidního důchodu od ČSSZ a tato částka tedy byla správně použita k zápočtu celkově vzniklého přeplatku na jeho

důchodu, proto byly shledány námitky jako nedůvodné a napadené rozhodnutí ze dne 24.8.2016 bylo potvrzeno.

Předcházejícím rozhodnutím ze dne 24.8.2016 byla žalobci podle § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, uložena povinnost vrátit ČSSZ přeplatek v částce 18.051 Kč, který vznikl za období od 15.10.2014 do 11.3.2016 na invalidním důchodu pro invaliditu třetího stupně a to do 8 dnů od právní moci rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí bylo mimo jiné uvedeno, že rozhodnutím ČSSZ ze dne 22.2.2016 č.j. R-22.2.2016 – 428/521 015 181 byla od 12.3.2016 snížena výše invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně, protože žalobci byl vyplácen tento invalidní důchod ve vyšší výši než náležel, neboť ve smyslu § 50 zákona č. 582/1991 Sb. nesplnil svoji oznamovací povinnost, že mu byl přiznán starobní důchod slovenským nositelem pojištění a přijal důchod, ačkoliv musel z okolností předpokládat, že byl invalidní důchod vyplácen neprávem. V období od 15.10.2014 do 31.12.2014 bylo vypláceno 11900 Kč měsíčně, ačkoli dávka náležela jen ve výši 6805 Kč měsíčně; v období od 1.1.2015 do 31.12.2015 bylo vypláceno 12113 Kč měsíčně, ačkoli dávka náležela jen ve výši 6937 Kč měsíčně a v období od 1.1.2016 do 11.3.2016 bylo vypláceno 12153 Kč měsíčně, ačkoli dávka náležela jen ve výši 6977 Kč měsíčně, tím vznikl přeplatek ve shora uvedené výši. Závěrem bylo uvedeno, že podle § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. má ČSSZ nárok na vrácení důchodu vyplaceného neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 12.7.2017 závěrem navrhla zamítnout žalobu jako nedůvodnou, neboť bylo rozhodováno v souladu s platnými předpisy, a mimo jiné uvedla stejné skutečnosti jako v napadeném i jemu předcházejícím rozhodnutí se zdůrazněním, že článek 72 odst. 1 Nařízení a ustanovení § 56 odst. 4 zákona umožnilo žalované zúčtovat doplatek starobního důchodu ve výši 2.558,17,- EUR s přeplatkem na invalidním důchodu. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobci byl žalovanou po celou dobu vyplácen celý invalidní důchod, a to včetně slovenské části invalidního důchodu, na kterou zanikl nárok přiznáním starobního důchodu, byla částka doplatku starobního důchodu použita k částečné úhradě přeplatku v souladu s platnými právními předpisy.

Dále byl citován článek 72 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 (dále jen **Nařízení**) - vyplatila-li instituce jednoho členského státu nějaké osobě dávky neoprávněně, může tato instituce, za podmínek a v mezích stanovených v právních předpisech, které uplatňuje, požádat instituci jiného členského státu příslušnou pro vyplácení dávek dotyčné osobě, aby neoprávněně vyplacenou částku odečetla od nedoplatků nebo průběžných plateb, jež má této osobě ještě vyplatit, bez ohledu na odvětví sociálního zabezpečení, v jehož rámci se dávka vyplácí. Tato instituce posledně uvedeného členského státu provede odpočet příslušné částky za podmínek a v mezích stanovených pro tento druh zápočtu v souladu s jí uplatňovanými právními předpisy, jako kdyby se jednalo o přeplatky, které u ní vznikly, a poukáže odečtenou částku instituci, která dávky neoprávněně vyplatila.

Rovněž bylo uvedeno, že slovenský nositel pojištění zúčtoval částky nově náležejícího starobního důchodu s částkami vyplacené slovenské části invalidního důchodu a doplatek rozdílu mezi slovenským invalidním důchodem a slovenským starobním důchodem ve výši 2.558,17 EUR byl s ohledem na čl. 72 odst. 1 cit. Nařízení poukázán na účet žalované, neboť tato doposud vyplácela i slovenskou část invalidního důchodu v rámci čl. 26 Smlouvy.

Ze zasláního dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobce soud zjistil, že skutečnosti uvedené žalovanou v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření ze dne 12.7.2017, jehož stejnopis byl zaslán i žalobci, odpovídají v podstatě obsahu tohoto spisu. Napadené

rozhodnutí ze dne 27.3.2017 bylo dle založené dodejky doručeno žalobci dne 30.3.2017. Dále soud zjistil následující:

ČSSZ vydala dne 18.12.2001 rozhodnutí o převzetí příslušnosti k výplatě plného invalidního důchodu žalobci od 1.1.2002 na základě čl. 26 Smlouvy (o odstraňování tvrdosti), který činil 8.056 Kč a byl zvýšen pro částečnou bezmocnost o 464 Kč, tedy celkem 8.520 Kč měsíčně.

V rozhodnutí slovenského nositele pojištění ze dne 13.11.2001 je uvedeno, že na základě rozhodnutí ČSSZ o převzetí příslušnosti na výplatu dávky důchodového pojištění s účinností od 1.1.2002 žalobci zastavují výplatu invalidního důchodu a od uvedeného dne budou poukazovat na účet ČSSZ 4017.-Sk měsíčně.

Dle sdělení slovenského nositele pojištění ze dne 16.6.2015 k žádosti ČSSZ ze dne 8.6.2015 do uvedeného dne žalobce nepožádal o starobní důchod podle právních předpisů Slovenské republiky a nadále pobírá invalidní důchod.

Žádost o starobní důchod ze Slovenské republiky byla sepsána na OSSZ Plzeň-sever s žalobcem dne 9.9.2015 s požadavkem přiznání od 15.10.2015.

Dle sdělení slovenského nositele pojištění ze dne 4.9.2015 činila výše invalidního důchodu žalobce od 1.1.2015 256,00 EUR měsíčně.

Podáním ze dne 13.11.2015 zaslal ČSSZ slovenský nositel pojištění *rozhodnutí ze dne 6.11.2015* o přiznání starobního důchodu žalobci od 15.10.2014 ve výši 427,10 EUR měsíčně, který od 1.1.2015 činí 432,30 EUR měsíčně a rovněž *rozhodnutí ze dne 10.11.2015* o přiznání starobního důchodu žalobci od 15.10.2014 ve výši 427,10 EUR měsíčně s tím, že od 1.1.2016 mu odnímají invalidní důchod (*byl mu přiznán vyšší důchod – k datu přiznání totiž činila výše invalidního důchodu pouze 252,40 EUR*) a také bylo uvedeno, že částky invalidního důchodu vyplacené od 15.10.2014 do 1.1.2016 budou zúčtovány s výší vyplaceného starobního důchodu za stejné období.

Žalobce dne 7.8.2017 v podání setrval na podané žalobě, protože z vyjádření žalované vyplývá nepochopení skutečnosti, že částky, které obdržel původně z titulu přiznání slovenského invalidního důchodu, mu i nadále náležely, pouze z jiného titulu - přiznaného starobního důchodu. O nepochopení problému ze strany žalované svědčí už jen to, že se mylně domnívá, že „nesouhlasí se snížením invalidního důchodu na dílčí výši“, přitom snížení invalidního důchodu na dílčí výši je zcela logické a nemá proti němu žádné námitky, vždyť mu ze Slovenska nově (od 15.10.2014) náležel důchod starobní ve výši značně převyšující dílčí slovenský invalidní důchod. Žalovaná i nadále zcela pomíjí skutečnost, že částka 2.558,17 EUR představovala pouze doplatek důchodu do přiznané výše starobního důchodu, nikoli celý starobní důchod (částka představovala rozdíl mezi přiznaným starobním důchodem a částkami dílčího slovenského invalidního důchodu zasílaného žalované). Závěrem sdělil, že se vzdává práva na náhradu nákladů řízení pro případ úspěchu.

Následně žalovaná dne 30.8.2017 k vyjádření žalobce odkázala na rozhodnutí ze dne 22.2.2016 o snížení invalidního důchodu žalobci i na podrobné vysvětlení v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě, požadovala zamítnutí žaloby a závěrem zdůraznila, že slovenský nositel pojištění nezasílal žalované dílčí slovenský invalidní důchod, naopak příslušnost k výplatě slovenské části důchodu převzala žalovaná od slovenského nositele pojištění rozhodnutím ze dne 18.12.2001, takže dílčí slovenský invalidní důchod byl od 1.1.2002 vyplácen dohromady s dílčí částí českého invalidního důchodu.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s.ř.s., soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i

fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen **správní orgán**). Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

Dle § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Podle § 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

Podle § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. jestliže důchod byl vyplacen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel, protože příjemce důchodu nesplnil některou jemu uloženou povinnost, přijal důchod nebo jeho část, ačkoliv musel z okolností předpokládat, že byl vyplacen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel, nebo vědomě jinak způsobil, že důchod nebo jeho část byl vyplácen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel, má plátce důchodu vůči příjemci důchodu nárok na vrácení, popřípadě náhradu nesprávně vyplacené částky.

V § 50 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. je stanoveno: Oprávněný nebo jiný příjemce dávky důchodového pojištění je povinen písemně ohlásit plátci dávky do 8 dnů skutečnosti rozhodné pro trvání nároku na dávku, její výši a výplatu nebo poskytování.

Dle § 56 odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb. zanikl-li nárok na důchod nebo jeho výplatu, popřípadě část výplaty, pro přiznání jiného důchodu, zúčtují se částky jiného důchodu náležející ode dne jeho přiznání s částkami dosavadního důchodu vyplacenými za tutéž dobu.

V čl. 26 Smlouvy je stanoveno: Vyskytnou-li se při provádění této smlouvy tvrdosti, mohou se příslušné úřady obou smluvních států dohodnout o způsobu použití ustanovení této smlouvy. Obdobně se postupuje i v případě, dojde-li při jejím provádění k rozdílnému výkladu. Nebude-li dosaženo shody, dohodnou se příslušné úřady smluvních států na dalším postupu.

Žalobce se podanou žalobou domáhal v této věci zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Soud pak na základě všech zjištěných skutečností po pečlivé úvaze v této věci dospěl k závěru o důvodnosti žaloby proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 27.3.2017.

Soud po přezkoumání obsahu napadeného rozhodnutí žalované ze dne 27.3.2017 dospěl k závěru i s přihlédnutím k § 67 odst. 2 věta první a § 68 odst. 1 až 6 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., dále jen **správní řád** (*rozhodnutí se vyhotovuje v písemné formě, obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků a ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a označení účastníků; v odůvodnění se uvedou důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků*), že žalovaná v odůvodnění rozhodnutí ze dne 27.3.2017 zejména neuvedla vše, co vyžaduje citované ustanovení správního řádu. Neuvedla totiž veškeré podklady pro jeho vydání a také se plně nevypořádala s námitkami žalobce ze dne 2.10.2016 proti rozhodnutí ze dne

24.8.2016. Odůvodnění rozhodnutí ze dne 27.3.2017 neobsahuje dostatek informací, aby zejména žalobce pochopil důvody, pro které mu vznikl přeplatek na invalidním důchodu za předmětnou dobu a jakým způsobem dospěla žalovaná k jeho výši. Z rozhodnutí ze dne 27.3.2017 ani z předcházejícího rozhodnutí ze dne 24.8.2016 není vůbec zjistitelné, že slovenský nositel pojištění pravděpodobně ČSSZ nekompenzoval jí vyplácený invalidní důchod, jehož dílčí část byla přiznána slovenským nositelem pojištění (*tato skutečnost není ani zřejmá ze rozhodnutí ČSSZ ze dne 18.12.2001 o převzetí příslušnosti k výplatě invalidního důchodu*), a tudíž přiznáním starobního důchodu žalobci rozhodnutím ze dne 6.11.2015 od 15.10.2014 a jeho výplatou slovenským nositelem pojištění došlo ke vzniku předmětného přeplatku. Až ve vyjádření žalované ze dne 30.8.2017, které však není součástí napadeného rozhodnutí, bylo uvedeno, že slovenský nositel pojištění nezasílal žalované dílčí slovenský invalidní důchod. Z rozhodnutí ČSSZ také není vůbec patrné, z jakých okolností musel žalobce předpokládat, že mu byl invalidní důchod vyplacen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel či jakou jemu uloženou povinnost nesplnil, aby bylo možno aplikovat vůči němu § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., když mu byla přiznána výplata starobního důchodu slovenským nositelem pojištění zpětně. Žalovaná však již dne 23.11.2015 obdržela od slovenského nositele pojištění jeho rozhodnutí ze dne 6.11.2015 o přiznání starobního důchodu žalobci, tudíž byla o této skutečnosti informována a mohla ihned konat ve věci výplaty invalidního důchodu a nemuselo tak dojít k případnému vzniku přeplatku za dobu od 15.10.2014 až do 11.3.2016 (*z dávkového spisu není patrné, kdy vůbec bylo žalobci rozhodnutí ze dne 6.11.2015 doručeno, aby bylo možno posoudit splnění oznamovací povinnosti*). Nelze ani přehlédnout tu skutečnost, že když byl žalobci přiznán slovenským nositelem pojištění starobní důchod, který byl vyšší než slovenská část invalidního důchodu, těžko mohl předpokládat, že by mu vznikl na výplatě invalidního důchodu přeplatek. Žalobci byl invalidní důchod vyplácený ČSSZ zasílán na účet do banky, tudíž neměl možnost jej nepřijmout či jeho část ani poté, co mu byl přiznán starobní důchod slovenským nositelem pojištění.

Soud také zjistil, že z rozhodnutí ČSSZ ze dne 24.8.2016 není patrné, na základě jakých rozhodných skutečností bylo stanoveno, jaká výše invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně měla být žalobci vyplácena místo vyplácené částky od 15.10.2014 do 11.3.2016; pravděpodobně se jedná o částky uvedené v rozhodnutí ČSSZ ze dne 22.2.2016, jímž bylo rozhodnuto o snížení invalidního důchodu žalobce od 12.3.2016 na částku 6.977 Kč měsíčně, avšak v něm nebylo vůbec uvedeno, jaká byla výše důchodu před jeho snížením, když rozhodnutím slovenského nositele pojištění ze dne 6.11.2015 byl žalobci přiznán starobní důchod a nárok na převzetí výplaty tohoto důchodu dle čl. 26 Smlouvy nevznikl, proto byla vrácena příslušnost k výplatě důchodu zpět slovenskému nositeli pojištění.

Žalovaná sice v napadeném rozhodnutí uvedla, že slovenský nositel pojištění provedl též přepočtení slovenské části invalidního důchodu a porovnáním rozhodl, že starobní důchod je vyšší, proto byl žalobci přiznán od 15.10.2014 starobní důchod a bylo provedeno zúčtování, kdy doplatek rozdílu mezi slovenským invalidním důchodem a slovenským starobním důchodem ve výši 2.558,17 EUR byl poukázán správně na účet ČSSZ, neboť tato doposud vyplácela i slovenskou část invalidního důchodu, avšak nebyly uvedeny žádné konkrétní částky. V napadeném rozhodnutí žalované ani v jemu předcházejícím rozhodnutí nebyl uveden výpočet, jímž žalovaná došla k výši předmětného přeplatku, který po žalobci požaduje. Dokonce tento výpočet není ani přílohou jako nedílná součást rozhodnutí, aby bylo možno zjistit, jak k němu ČSSZ dospěla, což zdejší soud opakovaně žalované připomíná ve svých rozhodnutích v obdobných věcech, když navíc v této věci se jedná i o přepočtení částky EUR na Kč a je všeobecně známo, že kurz směny není stálý, tedy jeho výše se mění a je tudíž otázkou výše kurzu v tom kterém období.

S ohledem na shora uvedené tedy soud zjistil, že napadené rozhodnutí ze 27.3.2017 i předcházející rozhodnutí ze dne 24.8.2016 jsou nepřezkoumatelná i pro nesrozumitelnost, jelikož z nich není zjistitelné, na základě jakých rozhodných skutečností v této věci došlo

skutečně k naplnění podmínek stanovených v § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. a tedy k odůvodněné aplikaci vůči žalobci a jakým způsobem byla stanovena výše předmětného přeplatku za uvedené období. V žádném z těchto rozhodnutí není vůbec uvedeno, jaké skutečné částky dílčího slovenského invalidního důchodu v předmětném období žalobci náležely a jaké měly být ČSSZ vyplaceny, což je naprosto nezbytné pro výpočet přeplatku a tedy i pro posouzení, zda žalovaná došla k výši požadovaného přeplatku správným způsobem. Z obsahu dávkového spisu není patrné, z jakého důvodu bylo vydáno rozhodnutí ČSSZ o snížení výše invalidního důchodu žalobci pro invaliditu třetího stupně od 12.3.2016 až dne 22.2.2016, když již od 23.11.2015 jí bylo známo, že žalobci byl zpětně od 15.10.2014 rozhodnutím ze dne 6.11.2015 přiznán slovenským nositelem pojištění starobní důchod, tudíž mu zanikl nárok na slovenskou dílčí část dosud vypláceného invalidního důchodu. Navíc žalobci v rozhodnutí slovenského nositele pojištění ze dne 13.11.2001 bylo sděleno, že od 1.1.2002 žalobci zastavují výplatu invalidního důchodu a od uvedeného dne budou poukazovat na účet ČSSZ 4017.-Sk měsíčně, tudíž žalobce neměl z čeho dovodit, že tomu tak není.

V souladu s § 88 zákona č. 582/1991 Sb. ve znění platném od 1.1.2010 je smyslem námitkového řízení přezkoumat rozhodnutí správního orgánu tak, aby na konkrétní nesouhlas a námitky účastníka řízení byla dána zcela přesvědčivá, srozumitelná a jasná odpověď formou správního aktu a vyjasnění toho, jakým způsobem k předmětnému rozhodnutí správní orgán dospěl, což v dané věci však není. Pokud účastník řízení, tj. žalobce, nezjistí z rozhodnutí jeho důvody, nemůže se proti němu účinně bránit a celé další řízení - správní i následné soudní - po podání žaloby pak postrádá svůj primární význam.

Soud rovněž nemohl přehlédnout s ohledem na zjištěné skutečnosti, že v této věci nebyla naplněna zásada, že odvolací orgán se v odůvodnění rozhodnutí o odvolání (tj. námitkách) musí vypořádat se všemi důvody v něm uvedenými a uvést, o které právní předpisy a jejich ustanovení se při rozhodování opírá a jakými úvahami se při jejich použití řídil; pokud tak neučiní, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a), odst. 3 s.ř.s.), jak vyplývá i z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu se sídlem v Brně (dále jen *NSS*), který se k otázce přezkoumatelnosti správních rozhodnutí vyslovil rozšířeným senátem v *usnesení ze dne 19.2.2008, č.j. 7Afs 212/2006-74*, v němž uvedl, že: „*je nepřezkoumatelné takové rozhodnutí odvolacího správního orgánu, pokud rozsah provedeného správního přezkoumání nenalezne odraz v písemném odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu*“. K otázce přezkoumatelnosti správních aktů se vyjádřil NSS také v *rozsudku č.j. 7Afs 1/2010-53 ze dne 4.2.2010*, v němž v návaznosti na shora citované usnesení rozšířeného senátu konstatoval: „*Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je třeba vykládat v jejím skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí v důsledku nemožnosti zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Pakliže správní orgán vydá rozhodnutí, které je přezkoumatelné ve správním soudnictví, přičemž z jeho odůvodnění nelze ničeho zjistit (obsah a důvody jeho vydání), je zcela opodstatněný názor soudu, že je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné a je třeba jej pro tuto vadu zrušit*“.

Napadené rozhodnutí žalované s ohledem na shora zjištěné rozhodné skutečnosti je dle názoru soudu nepřezkoumatelné, když nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, která je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí, zjišťuje soud ex offo. K učinění takového závěru soudem není zapotřebí namítání nepřezkoumatelnosti žalobcem; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž by se námitkami žalobce musel věcně zabývat (viz rozsudek NSS ze dne 9.6.2004 sp.zn. 5A

157/2002 publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 359/2004). *V této věci žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a dožadoval se jeho zrušení, neboť je nepovažuje za správné.*

Soud tedy z důvodů shora uvedených napadené rozhodnutí žalované ze dne 27.3.2017 i předcházející rozhodnutí ze dne 24.8.2016 zrušil pro zjištěné vady řízení, tj. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí i proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. a), b), § 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 s.ř.s.) a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, jak vyplývá z výroku I. rozsudku. Dle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. k datu 27.3.2017. Soud se omlouvá za délku tohoto řízení (objektivní důvody).

Žalovaná v této věci nejprve velice pečlivě zváží další postup i v rámci tzv. dobré správy (§ 2 - § 8 správního řádu), tedy, zda jsou skutečně splněny všechny zákonné podmínky pro postup dle § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. i s přihlédnutím ke všem zjištěným okolnostem a teprve až poté event. vydá nové rozhodnutí, které bude obsahovat všechny rozhodné skutečnosti ve vztahu k uplatnění postupu dle § 118a odst. 1 uvedeného zákona i celý postup výpočtu případného přeplatku, jak uvedeno shora, čímž bude realizovat rozsudek zdejšího soudu č.j. 16Ad 42/2017-72 ze dne 27.4.2018, jehož výrok, jakož i odůvodnění, bude zcela v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a rovněž i s příslušnými ustanoveními zákona č. 582/1991 Sb. i zákona č. 155/1995 Sb. Právním názorem soudu je žalovaná vázána (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce, který měl ve věci úspěch, však náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto žádnému z účastníků nebyla náhrada nákladů řízení přiznána.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a nepřípustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

V Plzni dne 27. dubna 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně